

[Carl Petersen.]

saa det, Ændringsforslag Nr. 5 gaar ud paa.

Ogsaa Ændringsforslag Nr. 6 er en Følge af, at man foreslaar, at § 5 udgaar. I Lovforslaget § 6 var der regnet med den i § 5 nævnte sagkyndige, der skulde foretage Afsyningen, men da den sagkyndige ikke eksisterer, hvis Ændringsforslag Nr. 4 vedtages, gaar Ændringsforslag Nr. 6 ud paa, at det bliver Grundforbedringsudvalgene, der skal udpege den Mand, som skal være tilsynsførende og foretage Afsyning af Arbejdet.

Ændringsforslag Nr. 7 er af redaktionel Karakter og en Følge af Ændringsforslag Nr. 4.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for de syv første Ændringsforslag, men at stemme imod det ottende.

Juul: Jeg skal ikke optage en Diskussion med det ærede Medlem Hr. Carl Petersen om, hvorvidt mine Udtalelser ved første Behandling var logiske, men skal straks gaa over til en saglig Behandling af selve Lovforslaget. De Ændringsforslag, som Udvalget er enedes om, viser, at vi i Udvalget har haft et sagligt Samarbejde om Lovforslagets Indhold. Venstre anser de Ændringer, der her er stillet, for at være Forbedringer af det oprindelige Forslag og kan anbefale, at de vedtages.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 2 foreslaar Laanenes Minimumsstørrelse nedsat til 150 Kr. Vi kunde godt ønske, at der slet intet Laaneminimum var sat, idet vi mener, at dette naturligt maa rette sig efter de Bekostninger, der er forbundet med Opførelsen af en Ensilagebeholder; det har vist sig, at ved mindre Ejendomme kan Ensilagebeholderen i visse Tilfælde opføres for mindre Beløb, end der her er Tale om for at kunne opnaa Laan. Men jeg nærer i øvrigt ikke Tvivl om, at man let vil komme op paa de 200 Kr., naar det offentlige Krav til Anlæggene skal imødekommes.

Vi har i Udvalget haft et lidt forjaget Samraad med Ministeren, hvorunder vi bl. a. drøftede, hvorvidt den enkelte Landmand kunde opnaa Laan ad flere Gange. Jeg forstaar Landbrugsministeren saadan, at dette hindrer Lovforslaget i og for sig ikke, og jeg forstod ogsaa Ministeren saadan, at han er stemt for den Fremgangsmaade, at en Landmand godt kunde begynde i det smaa og saa senere udvide Anlæggene, efterhaanden som han fik praktisk Erfaring

i Ensilering og fandt, at det var en Fordel for hans Landbrugsproduktion.

Jeg vil gerne bede den højtærede Landbrugsminister i Dag bekræfte Rigtigheden af min Opfattelse i dette Spørgsmaal.

Ændringsforslaget til § 3, hvorefter Laan skal sikres inden for 110 pCt. af Panteværdien, medfører, at en større Kreds af Landmænd vil kunne gøre Brug af Loven.

Ved Ændringsforslag Nr. 5 til § 6 søges opnaaet, at de lokale Landbrugs konsulenter kommer mest muligt med i Arbejdet ved selve Tilrettelæggelsen af Anlæggene ude i de enkelte Landbrug. Det vil være af Betydning for de Landmænd, der ikke har praktisk Erfaring i Ensilering, at de faar Lejlighed til at drøfte hele Forholdet med deres Planteavlskonsulent, inden de gaar i Gang med Opførelse af Ensilagebeholdere.

Men selv om vi nu er kommet til Enighed om Lovforslagets saglige Indhold, betyder det ikke, at vi fra Venstres Side mener, at Ydelse af Statslaan til Bygning af Ensilagebeholdere er den rette Maade at gaa frem paa. Vi maa stadig hævde, at Landmændene burde have saadanne økonomiske Kaar, at en Lovgivning af denne Art blev unødig. Hvis den enkelte Landmand for egen Regning kunde løse Opgaven, vilde det kunne gøres langt mere økonomisk, end naar han er henvist til at gaa til Staten. Det gælder den Lov, der her er Tale om, og det gælder Loven om Staldhygiejne o. s. v. Det skal føre til, at den enkelte Landmand paadrager sig en større Gæld, end han havde behov, hvis han var saadan stillet, at han paa egen Haand kunde løse de forskellige Opgaver. Dertil kommer saa de ret store Administrationsudgifter, der er forbundet med en Lov af denne Art. Hvis en Landmand i Henhold til denne Lov faar et Laan paa 150 Kr., ja, saa betyder det for ham en kontant Støtte paa Størrelse med det Rentebeløb, som han bliver fritaget for at betale, og det vil i det Tilfælde, der her er Tale om, sige 30—35 Kr. i hele Laanets Løbetid. For Ydelsen af denne Støtte maa Staten ofre 20 Kr. til dem, der skal have med Tilsynet af Anlæggene at gøre, foruden en Del Kontorholdsudgifter, som kan anslaaes til 10—15 Kr. Resultatet bliver, hvad vi kan kalde en 100 pCt.s Underskudsforretning. Det hele er efter mit Skøn en daarlig Form for Samfundsøkonomi, og hvis den enkelte i sin private Virksomhed vilde administrere paa den Maade, vilde han snart gaa nedden om og hjem. De Tider, vi er inde i, kunde